

בעזרת השם יתברך

וועד העירוב

520 - 1 עמוד

חומר מחזיק
במחלוקת ובפרט
שגורם שמזלזלין
בכבוד אביו
הצדיק,
מספר ברכי יוסף
יורה דעה סימן
של"ד

מו דין פ"ד. חכם מהורה להתיר וכו' עיין מ"ט בספר מקום
שמאל צחידותיו י"ד:

מו ומסד אותו למלך וכו' עמ"ס הרד"ק בתשובת החדשות סי'
תקפ"ד:

מח ת"ח המחויק במחלקת נכד הרצים וכו' ואם הוא חכם זקן
אין ענדין אותו צפרהסיס כמס"ל דין מ"ג ועיין מ"ט הרצ
שער אפרים סי' ס"ד וצו"ת דית שדה סי' י"ג:

ממ מטיל מלאי לכיסן של ת"ח אין ענדין אותו. הכי משמע
צמסחים דף נ"ג וכו' הרצ פתת דרכים סוף דרוש כ"ד והרצ
חק יעקב סימן תע"ט וכתב דכל זה כמש"כ מחטאו:

מי שהוא צעל אברופין ויראים לנדותו לכאורה נראה שיכולים
לימנע מלנדותו מפני הידאם כדאמרינן צמסחים דף נ"ג אלמלא
חרום וכו' וצני שם אי צעל אברופין הוא אלמלא דמי שהוא צעל
אברופין יכולין לימנע מלנדותו ושמא טיט לחלק דחסס הוא צורה צעלמא
דמי לקדשים נחון אלל אם עבר איסור צדור אפשר דחייצין לנדותו
ולאין להמכ' מפני שהוא אלל ועמ"ס ה' חק יעקב סי' תע"ו ובהגהה
סוף סי' זה וצנה שרמתיי שם ודוק היטב:

נא דין מ"ו. ומסד מלפורעו אם נדה שמעון וכו' עבר החרט ולא
פרע עמ"ס הרשנ"ן בתשנ"ן ח"ג סימן ד"פוח"ב סי' ק"ע וכתשובות
מהר"ט בנו סי' דנ"ג:

גב דין מ"ז. המנזה את החכם אפילו צדדים וכו' החכם דורש ואלא
מהדרוש עמ"ס צו"ת תורת חיים ח"ב סי' מ"ט ועמ"ס הרצ ככה"ג
בהגה"ט ז"י אות נ"ג ואות ק"ג:

גן בני חבורה דמפקי לשותא צבטיי פהי ויתמיהו תרי תמיהו על החכם
שעשה ענין פרטי ושאר הנהגתו וענין רלוזין וישא משלו וכה אמר
סיינו דאמריי איכסיי משל פ' והמשל ההוא תחילתו מתוק וסופו מר ויש
דרכים שיה ליהי אף רלוזין לא אמר כי אם תחלת המשל ותו לא וכשמוע
החכם פשפש ולא מלא צמד"ר מלוין לפס קלס המשל וכפשו אוותה
לנדות לרלוזין. ורלוזין נווח כי כדוכיא כי הוא משל צעלמא וגם לא
דבל על לסונו כל המשל כמות שהוא. נראה דפטור רלוזין ולא נקרא
צזה מצוה ת"ח וטענותיו שתיים זו לקרו יחדיו ולאין להקפיד צמשלות
וצל ורלה מ"ט סוף פ"ק דטויה דף י"ג ע"ג ויאמר ה' אלי דצ לך
אר"ל צרצ ציטר צרצ ציטר וכו' כך למה תנא דני דני ישמעאל לפוס
במלא שיחא ע"ט וצפירט"י וציצית דף מ"ה ע"א אמר שימי צד חייא
לרצ אמריי איכסיי במלא צמדי אקצא דקרא הא קצא והא במלא וכו' ועיין
צתוספות עירוצין הא למדת לאין להקפיד צמשלות. וכבר נודע מ"ט
מהר"מ צתשובותיו י"ד סי' ע"ז על מי שגמר בני יהודה מכרתם
לצני יהונים לישאל דקרא נקט ותיבני ליה לשותא ומטי צה פסס
גדול מצוואתא קמאי עש"ג גופא דעוצדא וכ"ט צוק דמסקיה ללוטאל
צמכינא חריפאל ולא צא צפוי אלל לשון נקי והר"י אשכחן צוצמחים דף ל"א
אמר דצא ויקן כיצן המבול ואי חייצין לשדש הכתוב יתפלל האדם לשון
זה איה מקומו וצדלי דרצא אצ צחוייה השמיענו דין לאין לקדק אלל
צלטון היולא פפוי ולא דייקין צשיירי הלסון וצעיקור וללמדנו צכל כי
אלי גווגא לאין לקדק נקט לשון זה ומעתה רלוזין פטור מעונש
מצוה ת"ח:

דן רלוזין ציה חכם וגדוהו וקבל דינו ואחר זמן היה מספר גופא
דעוצדא לאחי ונדוהו החכם והספ' לו אדרצא כי מה פשעי דהאספר
צכפידה אינו כופר גדלון הדברים דרלוזין אינו חייב נדוי צמפירת
דצרים שעצרו. מורינו הרצ דוע אצרים צצו"ת סי' כ"ח ולא כמלאת
סוף התשובה:

גה חכם צניו כוהנים שלל כשור ומתקוטטים עם צני אדם ומקללין
לצותיהם ומשיצים ומקללין אציהם החכם אינן חייבים נדוי דשרי
למחר לרמווח צד וצוה רמיוח צד וצוה רמיוח צד וצוה רמיוח צד

ילכו נט הט לאיצוד. ותשובות דניי איטאליה כדפסו בספר נ
יחא למהר"י לאמפרונטי אות ב' מדף ס' עד דף ס"ח ע"ט צאודך ונ
צט"ת שתי לחס סי' ל"א בתשובת הרצ ו"עצן עיין שם:

ב דין צ'. וצנעילת סנדל וכו'. יש לתמוה דערן צצ"י חלק
הר"ט והר"א ד' דכין ללא פשטיה צצ"ס מהנהו צדיות ו
אין צנו כח לפשט לאיסור ונקטינן כהר"ף והרמב"ם. וכבר האחרון

הפס לאו בן תמבו. ואפשר לישב דערן צצוק הצית הכיט הכיט מתשו
הר"ט סי' קע"ג דהבו שיחלון מעל וכו' ערן צצ"מ מ"ז דת"ת פ'
סרמ"ך ז"ל דצמפרד דהבו איסור צנעילת סנדל ולכן הגם דער

הלכה כהר"ף והר"מ כמ"ט צצ"י מ"ע אסר כלן מטעם המנהו
ואי לאו דמסתפינא אמינא שגם דעת הר"ף בן וסמך שהצית הידועלי

פ"ק דתעניות דמנודה צדוך כועל סנדל וצנייתו מסיידו ועל זה סי
זלא ציאר צמ"ק דכלבו לקולא צד פנעילת סנדל. אמנם הר"ף כתב צ

דלא כתבו פשוט מכורה ע"ט. ועל הרמב"ם נהלך צר"ג ט דה"א עמדי
צדין צנו והוא דצו כתב לאין האצ עומד לצן וכתב הר"ף דטעו

דהבם דהיא צעיל צמגדין פשוטה צירושלמי והציאו ערן צצ"מ וא
הנא הו"ל לפסוק דמנודה אסור צנעילת סנדל כפשיטותיה דהיורו

והכנ"ב הגה"ט אות ל' הכיט דצרי הר"ף וקושיית דרך תמים וכו
דצדורו פונח לאין כונת הר"ן כמו שהצין עש"ג. ולמה ססדר שהו

הר"ף הו"ל להסתיוס מה"ף פ"ק דתעניות דנקיט לקולא צעיות או
וכו' אלל תימא עליו שהוא נעקי. ותימיהת דרך תמיס תמיסא דצ

ודצרוי א"ל לאומדס אפילו צדוחק ומ"ט דט' הלכה כדצרי סמך
צאלל פשוט דמידי דצנן וכו' תימא עליו דצאלל הקלו טפי אפי' יחו

נכד דציס כמ"ט התום צעירוצין דף מ"ו אלל צשאר מידי דרצו
לא ופטוט:

ג דין ו'. אם רצו צ"ד למעט הנדוי וכו' צקונדריסין כתב עטו
הר"א צ' דרשאין להקל מאיסורו ולומר שיהא עותר צדצד נ

וכ"כ צצמו דצינו ירוחס כי"ד ח"א וצקונדריסין תמה שזילד יכולי
להקל ומרן כתב דאין לנו אלל דצוי הר"א צ' וק"ק דאמאי לא כתו

כן צצ"ע וגם דע"א והאחרונים שת"ק יחדיו. והרצ מהר"ק קט צבהותי
כתצה דיכולין למעט צאיסורו שהה פרוטס האמורים דין צ'. ואנ

צעניו צמפר הקצן מחויק צצרה סימן ל"ח צל"ח הצאחי קלת רליו
להר"א צ' ע"ט ועיין פתח עיני' דיש נדה ופה שכתצתי שם רצ"ו צג

הר"א צ' ועד צמס הקונדריסין אינו עכוון והוא מצולת לסו
אנצ דיהטא:

ד דין ל"ב. המנדה עלמו צעה"ז וצעה"ז וכו' עיין פה שכתצתי אג
צעניו צקונעדיס חייס שאל סימן ע"א אות ג':

ה דין ל"ה. כדוהו צחלוס וכו' אם חלס טדה עלמו יתירו לו
עשרה. דצד זה קיימתיו מצצרא. אה"כ רליתיו מפורש צתשובות

הרד"ק ח"א סי' ק' ע"ט:

ו ערן צצ"י כתב סמ"ך שאומרים מחמת דאשתמית וכו' ויעצור ג
פעמים וכו' ורליתיו צצמך קף ונקי כ"י שחינר החכם השלם השיט

ונשוט פנים החסיד המלומד צנסיס כמהר"ד כליפא מלכה ז"ל
שכתב שקבל מלדס גדול שלא לומר שום דצד ומי הוא זה שחלומותיו

מסודריס ספונים וחשובים להדעיט עליהם הי"ג מדות ואין לנו
אלל מ"ט צצ"ע דעשרה דקרו ותנו מתירין לו ואין אומר וכו' ולא

ויעצור וכו' וכן כהב עכ"ל.

ז יש נוקבין צחולס חלוס על ישיי עמר שנתכדה אחר מהס שכולין
עשרה ת"ח על קצרו ושס עתירין לו ויש סמך לזה ואפילו היה

החלוס על אדם גדול. הרצ מהר"י עייאש צתשו' כי צאל צמפרו
שנט יהודה דף ל"ב ע"ד ע"ט:

ח דין מ"ג. הקורא לחנידו ענד וכו' הקורא להצירו צן איסקאל"צה

